

22 Αυγούστου 2022

Πρὸς τὴν μητέρα μου (Παπαδιαμάντης Ἄλέξανδρος)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

Μάννα μου, ἐγὼ ἄμαί τ' ἄμοιρο, τὸ σκοτεινὸ τρυγόνι

ὅπου τὸ δέρνει ὁ ἄνεμος, βροχὴ πού τὸ πληγώνει.

Τὸ δόλιο! ὅπου κι ἂν στραφεῖ κι ἄπ' ὅπου κι ἂν περάσει,

δὲ βρίσκει πέτρα νὰ σταθεῖ κλωνάρι νὰ πλαγιάσει.

Ἐγὼ βαρκούλα μοναχή, βαρκούλ' ἀποδαρμένη
μέσα σὲ πέλαγο ἀνοιχτό, σὲ θάλασσ' ἀφρισμένη,

παλαίβω μὲ τὰ κύματα χωρὶς πανί, τιμόνι
κι ἄλλη δὲν ἔχω ἄγκουρα πλὴν τὴν εὐχή σου μόνη.

Στὴν ἀγκαλιά σου τὴ γλυκειά, μανούλα μου, ν' ἀράξω
μὲς στὸ βαθὺ τὸ πέλαγο αὐτὸ πριχοῦ βουλιάξω.

Μανούλα μου, ἤθελα νὰ πάω, νὰ φύγω, νὰ μισέψω
τοῦ ριζικοῦ μου ἀπὸ μακρὰ τὴ θύρα ν' ἀγναντέψω.
Στὸ θλιβερὸ βασίλειο τῆς Μοίρας νὰ πατήσω
κι ἐκεῖ νὰ βρῶ τὴ μοίρα μου καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσω.

Νὰ τῆς εἰπῶ: εἶναι πολλά, σκληρὰ τὰ βάσανά μου
ὡσὰν τὸ δίχτυ που σφαλνᾷ θάλασσα, φύκια κι ἄμμο
εἶναι κι ἡ τύχη μου σκληρή, σὰν τὴν ψυχὴ τὴ μαύρη
π' ἀρνήθηκε τὴν Παναγιὰ κι ὁ πόλεος δὲν θὰ 'βρεῖ.

Κι ἐκείνη μ' ἀποκρίθηκε κι ἐκείνη ἀπελογήθη:
Ἦτον ἀνήλιαστη, ἄτυχε, ἡ μέρα πού γεννήθης
ἄλλοι ἐπῆραν τὸν ἀνθὸ καὶ σὺ τὴ ρίζα πήρες
ὄντας σὲ ἔπλασ' ὁ Θεὸς δὲν εἶχε ἄλλες μοῖρες.

Πηγή: agiazoni.gr